

Жика Ранковић

Шаре на зиду

Потражио сам уредника издавачке куће која треба да објави моју прву књигу.

Није био ту.

Имао је наглашену потребу да као пословно шврљка овде онде.

Око мене се, успореним покретима, догађала култура.

Био сам на лицу места, на изворишту.

Ја и судбина.

Синхроно.

Све је мирисало на слова и четврт са сиром.

Људи око мене су ћутали, смешкали се и колутали очима.

Људи без тона.

Онда је, у неко доба, уредник рипио на врата. Ба!

Врхом тупог погледа ћушнуо ме је у страну и бацио се као лав на телефон.

Опако урлајући у ту справу дебели је освежавао своју чиновничку крв.

Сунце му је пролазило кроз меснату коцкасту главу правећи чудне шаре на зиду.

Када је и то обавио бледуњавим и поднадулим очима лењо ме је погледао.

Лепо сам видео његов унутарњи напор да се сети ко сам.

Изнутра сам био блед споља невидљив.

Ситуација је била драматично интелектуална.

Онда се уредник сетио.

Објаснио ми је да имају великих проблема па се штампање за сада одлаже.

Благим осмехом покушао је ипак да тај тренутак моје личне драме ублажи.

Анестетици нису деловали.

Мој леш се већ распадао у корпи за отпатке.

Гледао сам кроз прозор и смерно ћутао.

Дан је цвркутао на улици.

У канцеларију уђе полулегида
локалног новинарства.

Панегирик свих власти.

Подочњаци и масна коса.

Осмехнуо ми се. одсмехнуо сам
му.

У присуству малих дивова наше
културе и информисања још више
се смањих.

Све око мене било је огромно.

Столови, столице, корпа за от-
патке, све прилагођено дивовима.

Ухватио ме је страх да неко не
седне на мене.

Склизнуо сам низ ногу од сто-
лице и кроз полуотворена врата
изашао у ходник.

Било је тамњикаво.

Све што сјајем блиста остало је
у канцеларији коцкастог.

Иза мене су остали људи који су
дисали у прашњаве машине и мало
горчине у саксијама.

Улицом је пролазио устајали,
чађави, тренутак свакодневице.

Стварност је завијала на усија-
ном лименом крову трафике.

Знао сам да ме је опет неко пре-
варио и хтео сам да мрзим све око
себе: људе, животиње и обичне
предмете.

Према мени је ишао Лимени.

Недавно је постао уредник у ли-
сту у коме, по законима здравог
разума, не би могао да ради ни као
вакум гума.

Људи од лима су данас на цени.

Неподериви су и савршени.

Изводе најкомпликованије рад-
ње и не задишу се.

Када им досаде од њих праве
олуке.

Од овога ће правити ексерихе –
мислио сам заједљиво.

Тао Лимени – рекох.

Тао – звезду Лимени.

Дефинитивно сам губио кон-
центрацију.

Ово није био мој дан.

Стајао сам на сред улице подло-
жан свим болестима савременог
друштва.

Једино ми је радило дугме за мо-
рал иначе бих трчао го околу раз-
бијајући излоге камењем.

Дотле је било дошло.

Сунце је почело да залази врто-
главом брзином.

На топлим зидовима остајале су
размазане боје раног поподнева.

Као да се откинуло, сунце се
стрмоглавило у неко далеко море.

Чуло се велико бућ и две три
капи слане воде падоше ми на ли-
це.

Сетио сам се своје неверне де-
војке.

Кретену, цвилио је бедник у ме-
ни, требало је да шетамо градом и
да се љубимо филмски у уста.

Са несагледивих висина гледали би нас анђели и умирали од љубоморе.

Њихова паперјаста тела падала би око нас по плочнику.

Коцкасти је остао на дну овог дана.

Није се пласирао.

Цркнуће у својој рупи.

Срећа се поново уселила у моју питому душу.

Када сам се коначно смандрљао у кућу зазвонио је телефон.

Еееј ћао, овде Тања, зовем те из Александрије. Шта има ново?

Одлучио сам да постанем писац.

Птица?

ПИСАЦ!

Писац?!

Аха. Писац патуљак.

